

села, както всѣкога, даже по-весела отколкото прѣзъ другото врѣме. Тя се смѣеше, като гледаше Мара, тикаше си прѣститѣ въ устата ѝ и дърпаше косата ѝ. Мара ѝ хвана ржцѣтъ и ги триеше по странитѣ си, по които цѣль день течаха едри сълзи. Но когато си помисли, че слѣдъ шесть седмици, вече, не ще държи на ржцѣ това меко, нѣжно тѣлце, и че може би, не ще види въ прозореца и сѣнката даже на това мило дѣтенце, когато тя нещастната и оставена отъ всички ще минава по улицата, сълзитѣ закапаха тѣй бърже изъ очитѣ ѝ една слѣдъ друга, че на масата се образува малка локва.

— Не пипай, не пипай, — каза тя на Лилка, която тутакси започна да тегли нѣщата по масата съ ржцѣтъ си.

Прѣдъ обѣдъ на господарката дойдоха гости : докторката Велкова и директорката Димитрова, важни госпожи, макаръ не тѣй важни „като нашата господарка“ — както се изразяваше Еленка. Мара бѣше на сжщото мнѣние.

Когато Еленка внесе таблата съ кафето, господарката ѝ заповѣда да каже на Мара да донесе Лила, за да я видятъ гоститѣ. Мара облѣче Лила съ най-хубавата рокличка и ѝ тури чиста пристилчица. Момиченцето стана тѣй прѣлестно, че Мара повика Еленка да ѝ се нарадватъ, прѣди да я занесе при гоститѣ.

Едва успѣ да се покаже съ дѣтето на вратата, и гоститѣ започнаха да се възхищаватъ.

— Каква прѣлестъ! — всѣка я вземаше на ржцѣ, цѣлуваше и милваше.

— Прѣлестъ, прѣлестъ! — Това тѣ казваха по френски.